

HAYALİMDEN SÜZÜLENLER

YENİDOĞU OKULLARI BAŞAKŞEHİR KAMPÜSÜ
ÖZEL YENİDOĞU ORTAOKULU
ÖZEL BAŞAKŞEHİR YENİDOĞU ORTAOKULU

Hikaye

Mutluluk Şükretmektir

Bir gün Ahmet evine doğru mutlu mutlu yürürken yolda karşısına hiç hayatında mutlu olmayan ve çok kibirli birisi olan Mahalle Muhtarı İsmet Amca çıkmıştı. Ahmet'in çok mutlu olduğunu gördü ve Ahmet'e şöyle seslendi:

- Selamün aleyküm, neden bu kadar mutlusun?
- Çünkü karnemle takdir ve iftihar belgesi aldım. O yüzden havalara uçtum.

Ahmet bu cümleyi söyleyince İsmet Amca Ahmet'le gurur duydu ve karnesini görünce cebindeki tek parasını ona harçlık olarak verdi. Ahmet'in mutluluğu ikiye katlandı. Sonra ikisi de evlerine gitti.

İsmet Amca eve gittiğinde hiç duymadığı bir huzur duydu. Ahmet çok çalışkan bir öğrenciydi. Kendisi iki yaşında iken anne ve babası bir trafik kazasında vefat etmişti. Büyükannesi Ayşe Nine ile yaşıyordu o yıldan beri. Yaşam şartları onları bazen çok zorluyordu. Ahmet cebindeki paranın yarısı ile kömür alarak eve gitti. Çünkü o akşam yakacak kömürleri olmadığını biliyordu. Ayşe Nine torununa kömürleri nereden bulunduğunu sordu, battaniyesinin içinde titrerken. Ahmet sobayı yakarken olanları anlattı. İsmet Amca'ya ikisi de çokça dua ettiler. "Allah'ım o bizim sıkıntımızı giderdi, sen de onun her ne sıkıntısı varsa gider." dediler.

Aynı anlarda İsmet Amca kaloriferin yanındaki koltukta gazete okuyordu. Kalbinde bir sevinç duydu. Dışarı çıkıp Ahmet'i ve ninesini görmek arzusu duydu gönlünde. Ne de olsa mahallenin muhtarıydı, herkesin adresini avcu gibi biliyordu. Hanımı ile beraber onları ziyaret ettiğinde yaptığı iyiliğin yerini bulunduğunu görünce çok mutlu oldu. Elindeki ne kadar az da olsa yok paylaşmanın verdiği huzuru düşünerek evine doğru yol aldı ve kendi kendine her haline şükredeceğine söz verdi.

Abdülkerim ÜÇEŞ - 8/A

Su Deyip Gçemeyin

Bilindiđi gibi Dünya'nın %75'i sudur ve bu suların %97'si deniz ve okyanus sularıdır. Geriye kalan %3'ü içilebilir su miktarıdır. Evet sadece %3!

Tüm canlıların ihtiyaç duyduğu tatlı su miktarı %3'tür. İlk etapta bakıldığı zaman bu oran hayli korkunç ve bir hayli ürkütücü geliyor. Fakat durum öyle değil. Bu küçük tatlı su oranı dünyadaki tüm canlılara yetecek kadardır. Mükemmel ve sistematik işleyişe sahip gezegenimizde, her şey gibi su da gereği kadardır. Sadece insanların değil, bitkilerin ve hayvanların da ihtiyacını karşılayacak seviyededir.

Hal böyle iken eskiden bugüne kadar, tüm tarih boyunca insanlar hep tatlı su kaynaklarına yakın yerlerde konaklamayı, hatta o topraklar için savaşmayı ve o yerleri yurt edinmeyi, devlet kurmayı amaç edinmişlerdir. Zira insanlar bilirler ki içilebilir su olmadan hayatta kalmak mümkün değildir.

Günümüzde de maalesef aynı sıkıntılı durum devam etmektedir. Dünyanın farklı coğrafyalarında suya ulaşmak hala çok zordur. Bu sebeple bu bölgelerde çatışma riski her zaman vardır. Aslında çatışma ve savaş olmadan bile susuzluktan ölen insan sayısı azımsanamayacak kadar çoktur. Afrika ve Orta Dođu bu anlamda şanssız bölgelerdir. Suya ulaşım oldukça güçtür. Afrika için neredeyse mümkün değildir. Birleşmiş Milletler tarafından yayımlanan son rapora göre 2,1 milyar insan temiz suya ulaşamıyor. Bu dünyadaki her on insandan üçünün temiz ve içilebilir suya erişiminin mümkün olmadığını gösteriyor. Ve bu rapor sadece içme suyu olarak değil, hijyen konusunda da oradaki insanların oldukça kötü koşullarda yaşadıklarının bir göstergesidir.

Bu susuzlukla mücadele eden ülkeler ve toplumlar göz önünde bulundurularak, mevcut suyumuzun kıymeti bilinip ders alınması gerekmektedir. Birtakım önlemlerle içme suyumuzun israfının ve gereksiz kullanımının acilen durdurulması gerekir. Musluklarımızı her açtığımızda susuzluktan ölen bebeklerin de o suda hakkı olduğunu unutmamalıyız. İsrafın en büyüğü ve en geri dönüşümü olmayanlarından bir tanesi sudur. Bilinçli su kullanımı gelecek nesiller için de hayatta kalma ve kaliteli yaşam sürdürülmesi için ciddiye alınması gereken bir konudur. Evlerimizde tükettiğimiz suyun daha az ve ihtiyacımız kadar kullanımıyla ilgili bilgilendirmeler ve bu konuyla ilgili farkındalık oluşturma çalışmaları artırılmalıdır.

İnanıyorum ki biz gençler, geleceğe ışık tutacak projeler ve su kullanımı bilinciyle küçük adımlarla başladığımız bu yolda büyük hedeflere ulaşarak gerimizde susuz kimseyi bırakmayacağız.

Veysel Şevkat KOCA - 8/B

İnan

Kalktım. Gerçekten de yorucu bir geceydi. Beni yoran şey heyecanım mı yoksa acelem mi diye düşünürken bir el bana dokundu. Yabancı geldi bana. Ama o el aslında benimdi. Evet, kendi kendimle bir yüzleşme yaşıyordum. Sen kimsin? Ne için yaşıyorsun? Doğru yolda mısın?

Bazen rüya görürsünüz. Uzun, upuzun bir yol... Bu yolda engeller vardır, zorluklar, tehlikeler vardır. Tüm engelleri aşip yolun sonuna ulaşmak istersiniz. Kasisler, kıvrımlar... Derken bir yol ayrımı çıkar. Acaba hangisi daha tehlikeli? Acaba hangisi daha kolay?

Şimdi bunun gibiyim ben de. İki yol var karşımda. Hangisini seçsem diye kafamda türlü sorular dolaşıyor. Canım, kolay ama sonunda tehlike olan yoldan gitmek istiyor. Aklım ve vicdanım, zor ama huzurlu, mutluluk dolu yoldan git diyor.

Neticede ben vicdanımın sesini dinliyorum. İnanıyorum doğru olanı yaptığımı. Şu an yapmam gereken verdiğim kararın arkasında durmak. Ayaklarımı yere sağlam basmak. İnanmak. Hem inanmak başarmanın yarısı değil midir? Ben inanıyorum. Sen de inan. İnan ki seçtiğin yolun doğru yol olduğunu sen sağla ve herkese kanıtla.

Bilal BAYRAK - 8/A

Hiç Düşündük Mü?

Hanzala... Arkası dönük olduğundan gözyaşları görünmeyen, küçük, masum bir çocuk. Hiçbir suçu olmadığı halde katledilen insanların sembolü.

Biz insanlar ne ara bu kadar vicdansız olduk, hangi ara bu kötülüğü göremeyecek kadar âmâ? Sıcacık yuvamızda özgürce yaşarken, anne babamız yanımızdayken istediklerimizi alabilecek paramız varken, yediğimiz önümüzde yemediğimiz arkamızda iken neden bu şükürsüzlük? Biz böyle rahat bir şekilde yaşayabiliyorken okulumuzda arkadaşlarımızla gülüp eğleniyorken onların okuluna bir anda bomba atılıp bir sürü çocuğun öldüğünü hiç düşündük mü? Düşünmedik. Aklımıza gelmedi bile. Ama Allah (C.C.) verir dener, alır dener. Elimizdekilerin kıymetini bilmezsek elimizdekileri alır ve bize şükretmeyi de öğretir gerektiğinde.

Bu yüzden elimizdekilerle yetinebilmeyi, onlara şükretmeyi öğrenmemiz, Hanzala'yı aklımıza getirip bazen düşünmemiz, bazen de çevremizdekilere yardımda bulunmamız gerek. Bütün Müslümanlar kardeştir ve her Müslüman, Müslüman kardeşine yardım etmelidir çünkü her şeyden önce Müslümanlık bunu gerektirir.

Eda Berfin BOZKURT - 7/A

Kardeşim

Günlerden bir gün bir şehirde Murat diye bir çocuk yaşarmış. Murat ailesiyle çok eğlenirmiş. Murat kendisine kardeş istemiş ancak bir türlü kardeşi olmamış. Allah’a dua etmiş: “Ya Rabbim, kilolu, zayıf, kısa veya uzun olsun nasıl olursa olsun ama bir kardeşim olsun.” demiş. Uzun bir aradan sonra kilolu mu kilolu bir kardeşi olmuş. Murat çok sevinmiş. Annesiyle babası Murat’ın kardeşinin ismini Anıl koymuşlar. Murat bu ismi çok beğenmiş. Aradan bir ay geçmiş. Murat artık eskisi gibi annesi ve babasıyla eğlenceli vakit geçiremiyormuş. Bunun da Anıl yüzünden olduğunu düşünüyormuş. Murat, okulda da mutsuz zamanlar geçirmeye başlamış. Bu durumu, öğretmenin dikkatini çekmiş ve bir gün öğretmeni Murat’ın yanına gidip neden oyun oynamadığını, onu üzen bir şeyin olup olmadığını sormuş. Kardeşinin olmasına çok sevindiğini ancak o doğduktan sonra annesi ve babasının Murat’la ilgilenmediğini, bu duruma çok üzölüp mutsuz olduğunu söylemiş. Öğretmeni Murat’ı dinledikten sonra annesiyle konuşmasını ve ona, “Anneciğim neden eskisi gibi eğlenceli vakitler geçirmiyoruz?” diye sormasını tavsiye etmiş.

O akşam Murat eve gidince annesiyle konuşmuş ve neden eskisi gibi vakit geçiremediklerini sormuş. Annesi “Ben de seninle vakit geçirmek ve eğlenmek istiyorum ancak evdeki işleri yapmam ve aynı zamanda kardeşinle ilgilenmem gerekiyor. Çünkü kardeşin daha çok küçük, bize ihtiyacı var. Ama bana yardım edersen işleri çabuk bitirip beraber eğlenceli vakit geçirebiliriz.” demiş. Annesinin bu sözlerini duyunca çok sevinmiş Murat, hemen üstümü değiştirip sana yardım etmek için geliyorum, demiş.

Annesiyle konuştuğundan sonra içi rahatlayan Murat, düşüncelerinin yanlış olduğunu, kardeşinin olmasının onu mutlu etmesi gerektiğini, kardeşi olmasına rağmen annesiyle güzel vakitler geçirebileceğini anlamış. Hatasını anlayan Murat ailesiyle yeniden mutlu vakitler geçirmeye başlamış.

Mustafa Kerem BAYSAL - 6/B

Sonbaharın Gelməsi

Havaların soğumasını ve kışın gelmesini genellikle kimse istemez. Kışın yaklaştığının belirtisi sonbahar mevsimidir.

Sonbahar deyince akla turuncu, sarı renkleri gelir. Bu mevsimde yapraklar düşer. Akşamlar soğumaya başlar. Akşam tişörtünüzle dururken bir üşüme gelir ve kapkalın bir mont istersiniz. Okul alışverişi başlar. Kırtasiyeler tıklım tıklım dolar. Okulun ilk zili çalar.

Kış hazırlıkları başlar. Hasretle beklenen o ilk yağmurun damlalarını toprak içine çektikten sonra dışarıya yayılan o güzel kokuyu kim sevmez ki?

Herkes sonbaharı her şeyin bitişi sanır fakat her şey daha yeni başlar.

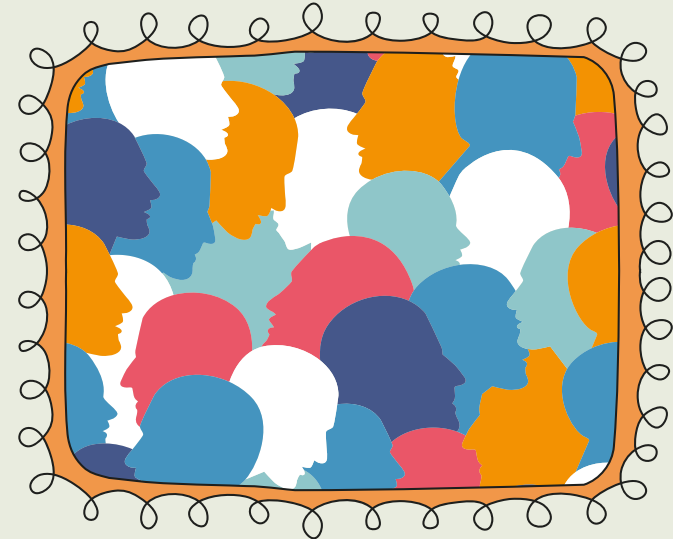
Nehir ÖZTÜRK - 7/A

İnsan

İnsan olmak nedir? Doğadaki diğer canlılardan farklı olduğumuz ortada. Medeniyetler kurmuşuz, konuşmayı sembollerle ifade etmeyi yani alfabeyi bulmuşuz. Doğada çıplak dolaşıp birbirimizi yemekle yetinmemişiz. Düşünmüşüz, varlığımız üzerine teoriler üretmişiz. Bilimi bulmuşuz, evreni fethetmek için. Peki bütün bunları nasıl yapmışız? Nasıl?

Bütün bunları yapmamız için beyin ve ruh aralarında paslaşıyor. Bir şekilde duygularımız var ve bazı bilgilerle donatılmışız ve bunlara yönelik hareket ediyoruz. Mesela sayıları bir şekilde biliyoruz. Bunun üzerinden matematik formülleri kuruyoruz ve hayatımız boyunca görmediğimiz ve büyük ihtimalle de göremeyeceğimiz yerlerde yaşanan hatta yaşanacak olan muhteşem olayları kestiriyoruz.

Bütün bunlar, insan olmak tuhaf hatta çok tuhaf çünkü beynimizin sınırları var ve yaşananların çoğunu algılayamıyoruz. Algılayacak bir şeylerin olması hoşuma gidiyor, en azından beynimi meşgul edebiliyorum. Bir gün bütün bunlara açıklık getirilebilirse onları dinlemek için kapım her zaman açık olacak.

Zehra Bike İŞIKSER - 8/A

Denizkızı Aybuke

Bir varmış, bir yokmuş. Suların çok derinliklerinde bir şehir varmış. Bu şehrin adı Deniz Atı şehriymiş. Çünkü orada, çok denizati varmış. Bu şehirde çok tatlı bir denizkızı yaşarmış. Adı, Aybuke'ymiş. Aybuke, bu şehrin kralının kızıymış. 10 yaşındaymış. Çok utangaç bir kız olduğundan, denizdekilerle iletişimi hiç iyi değilmiş.

O gün Aybuke'nin doğum günümüştü. Şehirdeki herkes doğum gününe davetliymiş. Aybuke, çok heyecanlıymış. Bu utangaçlıkla, onların karşısına nasıl çıkacağını düşünüyormuş. Akşam olunca saray dolmaya başlamış. Aybuke her saniye daha da heyecanlanıyor, korkmaya başlıyormuş. O an aklına bir fikir gelmiş ve hemen odasına gitmiş. Hastaymış gibi davranırsa bu partinin yapılmayacağını, düşünmüş. Doğum gününü ailesi ile kutlamak isteyen Aybuke, önce odanın içerisinde on tur atıp vücudunun sıcak olmasını sağlamış sonra yüzüne kızarık bir görüntü vermek için annesinin allığını sürüp, yatağına yatmış.

- Anneeee! Anneeee! diye bağırmaya başlamış.

Annesi, odanın kapısını oldukça yavaş ve mutlu bir şekilde açıp içeri girmiş. Ama içeri girince, kızının o bitkin ve halsiz halini görünce çok üzölüp şaşırmış. Annesi:

- Aybuke! Ne oldu sana? Hasta mı oldun? demiş.

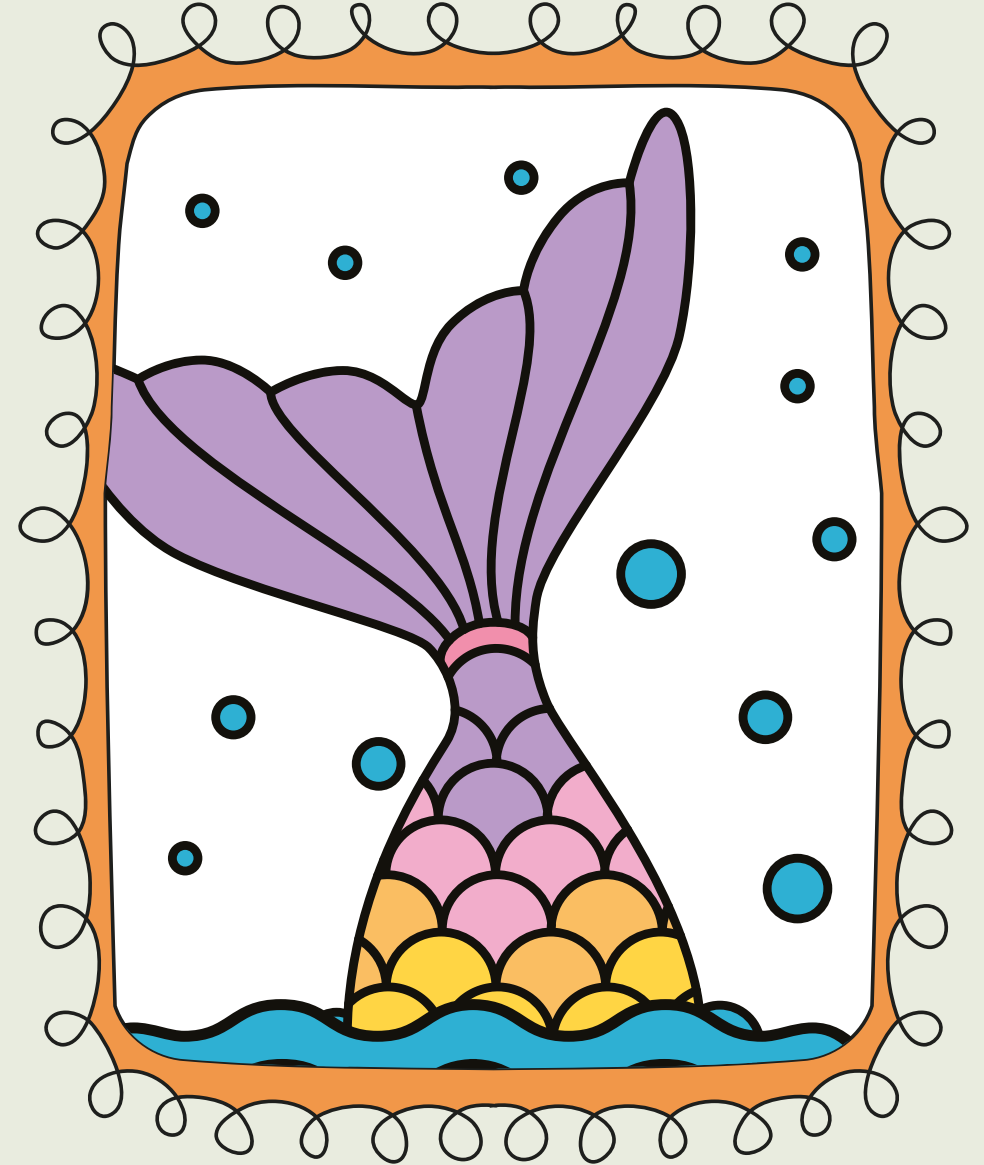
Annesi, kızına su getirmek için odadan dışarı çıkınca, aklına bir fikir gelmiş. Kızının, doğum gününde üzölmesini istemediği için, misafirlerinin hepsinin eline çiçek alarak, Aybuke'yi odasında ziyaret etmelerini istemiş. Misafirlerin hepsi Aybuke'nin odasına, ellerinde çiçeklerle girip geçmiş olsun dileklerini söylemişler. Babası da elinde pasta ile odaya girmiş. Aybuke bunu görünce çok şaşırıp sevinmiş ve kendini değerli hissetmiş. İçinden bir ses, onlara yalan söylediğini fakat bundan pişman olduğunu anlatması gerektiğini söylüyormuş. Aybuke, bu sefer onları kendine yakın hissettiği için:

- Ben size yalan söyledim. Özür dilerim. Çok utanıyordum ve bu yüzden hasta numarası yaptım. Böyle olursa sizin gideceğinizi düşündüm, çok üzölüm, demiş.

Davetlilerin hepsi, Aybuke'ye mutlu bir yüzle bakıyor fakat bundan pişman olduğunu anlatması. Onlardan biri:

- Biz her zaman senin yanındayız, biz sizinle aile gibiyiz, demiş.

Aybuke çok mutlu olmuş. Hayatının en güzel doğum gününü geçirmiş. Çünkü orada ailesinden fazlası varmış.

Erva BAHADIR - 5/B

Mehmet ve Selim

Bir zamanlar İstanbul'un Mehmet Akif Ersoy Sokağında, iki küçük oğlan çocuğu yaşarmış. Bu çocukların birinin adı Mehmet, diğerinin adı Selim'miş. Mehmet cesur, iyi kalpli, hoş görülü, başarılı ve tatlı bir çocukmuş. Selim ise kendine güvenmeyen, yalancı bir çocukmuş. Selim ve Mehmet aynı sınıfta aynı sırada oturuyorlarmış. Selim ona hiç yüz vermiyor onu kısıkanıyormuş. Mehmet hemen Selim'le tanışmak istemiş ve " Merhaba, benim adım Mehmet. Senin adın ne?" diye sormuş. Selim ise, " Evet, evet. Benim adım Selim." demiş ve arkasını dönmüş. Arkasındaki kıza, "çocuk çok saftır, isim olmaz." demiş.

Mehmet bunları duymuş ve: "Acaba Selim, benim çok çalışmamdan mı rahatsız oluyor?" diye düşünmüş. Daha sonra Mehmet bir karar vermiş. Eve gidince imaj değiştirecek, Selim'e benzemeye çalışacak ve kendini sevmesini sağlayacakmış. Zil çalınca koşa koşa eve gitmiş ve düşündüğü her şeyi yapmış. Selim'i futbol oynamaya çağırmış. Mehmet, Selim'i görünce tanıyamamış. Mehmet kendini hatırlatınca onu hatırlamış ve futbol oynamaya başlamışlar. Mehmet çok iyi futbol oynayamıyormuş. Selim, ona futbol öğretebileceğini söylemiş. Mehmet çok sevinmiş ve planının işe yaradığını anlamış. Biraz zaman geçtikten sonra Selim'in annesi, onu eve çağırmış. Mehmet de hemen eve gitmiş. Fakat hiç ödev yapmamış, oturup televizyon izlemiş. Annesi:

-Mehmet oğlum, hadi ödevini yap! demiş.

Mehmet annesine yalan söyleyip hiç ödevinin olmadığını söylemiş.

Sabah olmuş. Mehmet'in çalar saati 15 dakikadır çalışıyormuş. Annesi en sonunda, " Mehmet yavrum, uyan!" diye odaya girmiş. Mehmet de uyanmış, elini yüzünü yıkamış ve kahvaltısını etmiş. Sonra da çantasını alıp okula gitmiş. Okulda, öğretmeni ona "Günaydın" demiş. Ama Mehmet, cevap vermemiş. Sonra, arkadaşı Selma ona, "Günaydın Mehmet, nasılsın?" diye sormuş. Mehmet sadece Selma'ya "İyiyim." demiş. Hemen Selim'in yanına gidip sohbet etmişler. Sonra öğretmen, Mehmet'i yanına çağırmış. Mehmet'e bugün garip davrandığını söylemiş. Mehmet, bugün çok iyi olduğu söylemiş. Ama öğretmeni ısrarla sorunca, bütün düşüncelerini ve yaptıklarını anlatmış. Öğretmeni de ona:

- Selim seni var olduğun gibi sevmiyorsa eğer, sen değil o yanlış yapıyor. Seni olduğun gibi değiştirmeden sevmelidir. Hiç değiştirmeden, seni sen olduğun için.

Mehmet, öğretmenin bu sözlerini çok düşünmüş ve eski haline dönmeye karar vermiş. Selim de kendi davranışlarının farkına varmış. Bundan sonra hep iyi davranış sergileyen örnek öğrenci olmuş.

Yağmur ÖZDEMİR - 5/B

Bakarsan Bağ Bakmazsan

Dağ Olur

Bir gün bir çocuk varmış. Bu çocuğun adı Özge'ymiş. Özge okuldan eve dönerken aklına bir fikir gelmiş. Eve gittiğinde bir çiçek dikecekmiş.

Eve geldiğinde bu fikri annesine söylemiş. Ama annesi, “Boşver, sen o çiçeğe bakamazsın.” demiş. Özge, annesinin bu sözüne çok kırlmış ve hemen odasına çıkmış. Odasında düşündükçe düşünmüş ama aklına hiçbir şey gelmemiş. Biraz düşündükten sonra aklına bir fikir gelmiş. Çiçeği annesinden gizli bir şekilde dikecekmiş. Ve çiçeği dikmeyi başarmış. Ama her gün okula gittiği için, çiçeğine iyi bir şekilde bakamamış. Günler sonra okuldan eve gelince, annesi ona, “Bakarsan bağ olur, bakmazsan dağ olur.” demiş. Bu sözün anlamını bilmeyen Özge, annesine ne demek istediğini sormuş. Annesi:

- Yani, çiçeğine düzenli olarak su verirsən büyür ama suyunu vermeyip onunla ilgilenmezsen solar, demiş.

Özge biraz utanmış. Ve annesine:

- Anneciğim, sen nereden çıkardın benim çiçek diktiğimi? demiş.

- Ben bilirim, haydi yemeğe, demiş, annesi.

Yemeklerini yedikten sonra, annesiyle beraber yeni bir çiçek dikmişler. Annesi ona hayata dair öğütler vermiş. Özge artık yeni bir atasözü, annesinden gizli hiçbir şey yapmamayı ve çiçeklere de nasıl bakılacağını öğrenmiş. Annesiyle beraber diktikleri çiçek de filizlenip büyümüş.

Miray KARAGÖZ - 5/A

Kayan Yıldız

Hava çok güzel. Hafif bir esinti var ama sıcak yıldızlar hiç olmadığı kadar parlıyor. Bu havanın tadını çıkarmam lazım en iyisi, dışarı çıkmak. Tahmin ettiğimden de güzel, yıldızları daha parlak görebilmek için, bahçeden dışarı çıksam daha iyi.

“O da ne! Kayan bir yıldız mı, acaba ne dilersem? Hımm, okullar bitsin.”

Yıldız mı düşüyor? dileğimin gerçek olmayacağını biliyordum, ama yıldızın düşmesi? Bir dakika buraya doğru düşüyor. Var olmayan gücümle koştum ama yıldız nerede? Kaybolmuş, nasıl? O ilerideki büyük şey, yoksa gördüğüm yıldız mı? Ama bu hiç yıldız benzemiyor. Bu daha çok filmlerdeki uzay gemisi gibi. Uzaylılarla mı tanışacağım? Acaba nasıl görünüyorlar? Belki de koca yeşil kafası olan antenli, altı tane kolu olan bir canavardır. Bir dakika, daha bu şeyin içinde ne olduğunu bilmiyorum. Belki de sadece robottur. Her neyse tahmin etmeyi bırakmalıyım. Aaa! Kapı açılıyor. İnanamıyorum. Çok saçma. Uzaylı bir ikizim mi var? Tabii bu filmi daha etkileyici yapar. Bana doğru geliyor. Ne yapacağım ben şimdi neyce konuşacağım?

-Hey Siri, bir uzaylıyla nasıl konuşulur?

-Uzaylı mı? Bu bilgi Nasa'ya gönderiliyor.

-Şaka yaptım ben yaa, ne yapıyorum ben, bana doğru geliyor annee!..

-Annem aranıyor...

-Sen kapanmadın mı? Kapat.

-Arama sona erdi.

Geliyor sakın ol, Hatice. Derin bir nefes al, şu anda karşında, uzay gemisinden inen ikizin var, sadece. Ama bu çok saçma! Ne yapıyorsun, sen? Bir şeyler söylüyor ama öksürüyormuş gibi geliyor. İngilizce anlar mı acaba? “Hi! My name is Hatice and now you are in Turkey.” Aaa, elime dokundu! Gözleri kapandı. Ne yapıyor bu. Yoksa bu bir ruh emici mi? Gözlerini açtı.

-Benim adım “Harçüt” buraya 02 gezegeninden geliyorum.

-Adı da “ha” ile başlıyor bittim ben.

-Ülkemde savaş olduğundan dolayı kaçtım ve gemim uzayda meteor yağmuruna yakalandı. Zarar gördüğünden dolayı, yakın gezegene iniş yaptı. O da Dünya oldu.

-Ne? Türkçe konuşabiliyor musun? Beni de anlıyorsun değil mi?

-Evet.

-O ne diyor. Ben ne diyorum ya, savaş mı?

-Evet gezegenim 02, iki ırka ayrılırdı. Bu iki ırk çok iyi geçinirdi. Ta ki kurallar çiğnenene kadar yaklaşık dört yıla aşkın savaş, sürmekteydi ve en sonunda gezegen bunca saldırıyı kaldıramayıp paramparça oldu. Ben ise sağ kurtulan birkaç kişiden biriyim.

-Peki ya, benim ikizim misin? Nasıl benimle aynı görünüme sahipsin?

-Bu gezegenden birinin görünümünü almam lazımdı ve tek gördüğüm insan sendin.

-Vayy, yani gördüğün birinin görümüne, geçebilirsin!

-Aynen öyle, fotoğrafını görsem yeter.

-Hımm, Arianda Grande ya da Hermony Granger

O sırada Poterhead topluluğu: Hermony!

- Koş! Neyse seni en iyisi normal birisi yapalım böylece insanlar, ünlü gördük, diye üzerimize saldırmaz. Hadi gel, seni eve götürüyem, çok yorulmuş olmalısın. Artık yolda da anneme söyleyecek bir bahane buluruz.

-Eee, başka ne güçlerin var?

-Canlıların hislerini ve düşüncelerini anlayabiliyorum. Ve değiştirebiliyorum.

-Bu güçlerini sakın benim üzerimde kullanma. Söz mü?

-Söz, merak etme.

-İşte geldik, burası benim evim. Bakalım anneme ne diyeceğiz, şimdi. Sen sessiz ol. (Kapıyı çalarlar.)

- Kim o?

-Anne, ben Hatice.

-Hoş geldin, kızım. Bu yanındaki kim?

-Anneciğim, bu siteden arkadaşım.

-Neymiş bu arkadaşının adı?

-Adı şey a...

-Arkadaşın adını mı bilmiyorsun?

-Hayır, tabii ki biliyorum. Onun adı Rebekka. Yabancı olduğu için adını söylemekte zorlandım, sadece.

-Hımm, annesini daha önce toplantıda görmemiştim.

-Tabii görmezsin anneciğim, daha yeni taşındılar. Imm... Güzel kokular geliyor

burnuma. Ben de tam Rebekka’ya ülkemizin yemeklerinden bahsediyordum. Bir de sen yapınca tabii ne kadar güzel olur değil mi?

-Bak çok güzel bir yere değindin, kızım. Sen bizim kültüre yabancısın şimdi bilmezsin. Bu akşam yemekte: yayla çorbası, karniyarik ve pilav; tatlı olarak da künefe var.

-Hayla corba, karniyar, ilav, hüvleme mi?

-Ben ona anlatırım, anne. Biz üs kattayız, yemek hazır olunca, haber verirsin.

-Tamam, kızım.

-Oh, annemden kurtulduk. Bu arada ismin artık, Rebekka

-İsmin tamam da annenin saydığı şeyleri bilmiyorum. Ben sadece Türkçe biliyorum, kültürel kelimelerinizi değil.

-Sakin ol. Onlar, bizim ülkemizdeki bazı yörelere ait yemekler. Eminim, tadını alsan yine istersin. Umarım midende boş yer vardır.

-İnan bana, şuan midem uzay boşluğundan daha boş.

-Tabii.

-Eviniz bizim gezegendekinden bayağa bir değişik.

-Niye sizinki nasıl? Pardon nasıldı?

-Her yer rengarenk, gökyüzü yeşil, ağaçlar turuncu, yerler mavi bir de bizim evler uçuyordu. Burası da güzel ama bence insanlar bu gezene çok kirletmiş. Denizler çok kirli gözükyor.

-İşte bu konuda çok haklısın, biliyor musun belki seninle birlikte insanların bu kirli düşüncelerini değiştirebiliriz. Bir dakika o ses de ne ? Polis sireni mi?

-Sitenin girişinde, yanıp sönen mavi ve kırmızı ışıklı elli arabadan bahsediyorsun. Peki ya şu yukarıdaki uçak ne ?

-Yoksa o, helikopter dedikleri şey mi?

-Şu an bizim eve doğru beyaz ışık tutan şey mi? Evet o bir helikopter.

-Hemen aşağıya inmeliyiz.

Hızlıca merdivenlerden aşağı koşarken annemin sesini duydum. “Hatice, bu sefer ne yaptın?” diyordu.

-Hatice bu sefer ne yaptın?

-Anne bu sefer cidden ben yapmadım, kapıyı kırmaya çalışıyorlar.

-FBI open the door.

-Ne FBI mı? Ama biz Türkiye’deyiz.

-Pardon, FBI kapıyı açın.

-Ne?

Ben ne yapacağımızı düşünürken, büyük bir gürültü koptu. Camları kıran polisler içeri girmiş, bize doğru geliyordu.

-NASA’dan mesaj geldi buradaki Iphone’dan uzaylı ihbarı alınmış.

-Aptal Siri Annemler, Samsung alalım, dediklerinde kabul etmeliydim.

-İkinizden biri uzaylı olabilir. Bu sebeple ikiniz de bizimle geliyorsunuz.

-Hatice, kızım neler oluyor ne diyor, bu adamlar?

-Rebekka bir şeyler yap.

-Üzgünüm Hatice ama merak etme sözümü tutacağım, bu bir elveda değil yine görüşeceğiz.

-Dur, Rebekka yapma!

Neredeyim, ben? Dışarıdayım sanırım. Hava çok güzel. Hafif bir esinti var ama hava sıcak yıldızlar hiç olmadığı kadar parlıyor ama yıldız kaymıyor. Hepsi bir düş olarak mı kalacak ?

-Annem, annem arıyor. Anne Rebbekka orda mı?

-Reb... Ne?

-Boşver, sonra ararım.

Evet, onu hatırlıyorum. Ne yani şimdi zamanı geriye mi aldı? Ama ben onu hatırlıyorum ve asla unutmayacağım. Onun da dediği gibi, yine görüşeceğiz.

Hatice Çapar - 6/B

Yeşil Pikseller Yıkıntısı

Tek gördüğüm, renk cümbüşüydü. Aynı eskisi gibi... Kuşlar cıvıldıyor; yapraklar hafif hafif dans ediyordu. Takılı kaldığım yerden ziyade, farklı yerleri de keşfetmek üzere başımı diğer yönlere çevirdim. Sağ tarafıma baktığım anda hoş bir koku aldım. Hatta sanki etrafımdaki bu ahengin kaynağı orası gibi hissediyordum. Biraz daha yaklaşıncı fark ettiğim, oranın aslında bir çalılık olduğuydu. Fakat koku yoğunlaşmıştı. Bir şeyler olduğundan adım gibi emindim. Bir saniye bile düşünmeden kendimi çalılıkların arasına attım.

Tuhaf bir şekilde, hiçbir şey hissetmedim. Çalılık, kollarımı çizmeliydi. Bulduğum yer ise büyüleyiciydi. Az önceki renk tonlarının iki katı karşımdaydı. Farklı kuşlar, ağaçlar ve bir de varaklı büyük bir bank duruyordu karşımda. Bunun dışında, ağaçları çiçekli sarmaşıklar sarmıştı. Uzun süredir buralardaydım, biraz oturmak iyi olabilirdi. Varaklı banka oturdum ve etrafımdaki cümbüşü seyretmeye başladım. Tam bu cümbüşün içinde kayboluyordum ki sol tarafımdan bir karaltı bana doğru yaklaştı.

Yanımda bir panter oturuyordu. Nasıl sakın durabilirdim ki? Keskin gözlerini gözlerime dikmiş, sanki gözbebeğimin içinde bir şey varmış gibi gözlerimin içine bakıyordu. İlginç bir şekilde, bu bakış bana tanıdık geliyordu. Budenli etkilenmemin sebebini sonradan anladım. Bu bakış yok bende merak uyandıran bir hikâyeyi gizliyordu. Merak duygum uyanıkken, korkuyu çok fazla hissetmezdim. Bu arada panter, ağzını araladı, bir sonraki hareketini ön göremiyordum. Bu esnada endişelenmeye zaman kalmadan görüş açımda, “şarj cihazınızı takın” yazan bir baloncuk belirdi. Ellerimi gözlerime getirip ovuşturdum. Delirdiğimi düşünmeye başlamıştım. Çünkü yüzümde ulaşabildiğim tek nokta, yanaklarımdı. Gözlerimin önünde üç boyutlu bir kutu vardı. Dokusu, sanal gerçeklik gözlüğümlle aynıydı. İşte o zaman bir botanik parkta olmadığımı fark ettim. Gözlüğümü tek tuşla çıkardım tam fırlatacakken, kulaklığım da elime geldi. Aslında bir video odasında olduğumu anladığımda, çok şaşırmıştım. Bir anda bir koku geldi. O da ne? Oda kokusu spreyi ve ben bir sandalyede oturuyoruz. Hepsinin bir rastlantı olması ne kötüydü. Ayağa kalktım dışarı baktım. Solmuş, gri binalar ve koyu gökdelenler... İnsan hariç, doğadan eser yok. Hayatın en güzel ve gerçek renkleri, şehirdeki tek botanik park ve ekrandaki piksellerden ibaret.

Pelin CİVİL - /8-B

Şiir

Aragış

Genç bir adam vardı zamanın birinde,
Sualler belirdi akıl aleminde,
Eli kalbinde, zihni derinlerde,
Sordu: “Ya Râb, ahlâk nerede?”

Bir adam çıktı karşısına yaşlı,
Beyaz mı beyaz saçlı, sakallı,
Cevap istedi genç adam ondan,
Cevap büyük resimdeydi, kocaman.

Cevap aradı aylarca, senelerce,
Elinde sahifeler, kitaplar yüzlerce,
Bir cevabı olmalıydı kendince,
Aradı, aradı bulana kadar.

Ahlâk insanın elinde
Ahlâk insanın dilinde,
Vicdan insan göğsünde,
Ama en çok yüreğinde.

Bilal BAYRAK - 8/A

Anka Kuşu

Anka kuşu artık uçmuyor gökyüzünde,
Narenciyeler artık düşmüyor yüzüme.
Kardeşlik, sevgi, saygı nerede?
Anka kuşu artık uçmuyor gökyüzünde.

Kuşu göremeyen insanlar deli oluyor,
Urfa'dan ta Trabzon'a koşuyor.
Şaşkınlar gibi etrafta dolaşüyor,
Ufuklardan sanki bir kuş geliyor.

Yusuf Eren ŞEKER - 7/B

Matematik

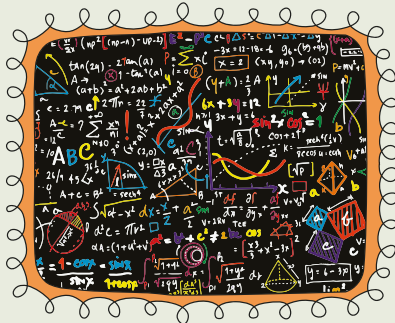
Sayılar vardır 1, 2, 3, 4, 5 ...
Bazıları için sadece sayıdır.
Ama bazı kişiler içinse bir hayat
Bunu kendileri seçerler.

Sayılar, matematiğin bir parçasıdır,
Matematik ise hayatın bir parçasıdır.
Matematiği benim gibi sevenleri vardır.
Ama bazı kişiler ise nefret ederler.

Matematik olmasaydı bu dünyada,
Kim bilir ne olurdu bu dünyada?
Ama matematik olmasaydı bu dünyada,
Ne metre olurdu ne kilometre olurdu ne de litre olurdu.

Ne önemlidir matematik,
Ama bazı çocuklar önemsemezler matematiği,
Nedense matematiğin önemini göremiyor o çocuklar,
Ama büyüyünce keşke matematik öğrenseydim diyecekler.

Mustafa Kerem BAYSAL - 6/B

Vatan Şevdası

100 yıl önce geldiler,
İşgal etmek için.
Nice evladı yetim,
Nice evladı öküz bıraktılar.

Gemileri adeta ölüm kusuyordu.
Mehmetçik onları imanla durdurdu.
İstanbul'a gireceğiz derken,
Boğaza gömüldüler.

Mehmetçik sadece onlarla değil,
Açlıkla da savaşıyordu.
Bir yanda gözü dönmüş caniler,
Diğer yanda açlık ve hastalıklar.

Ey şehit oğlu şehit,
Sanma ki kanın yerde kalacak.
Sanma ki altında yattığın bu topraklar,
Onlara yâr olacak.

Bizde Osmanlar, Fatihler,
Yavuzlar, Süleymanlar olduğu sürece
İmanımız sarsılmadığı sürece
Bu vatan onlara yâr olmayacak.

Güçsüz sanıp üzerimize geldiler.
Oysa bizde en güçlü silah vardı,
Oysa bizde iman vardı,
İşte bunu unuttular.

Emir Mirza BEKTAŞ - 6/A

O Gece

O gece Habiller ile Kabiller yine savaştı.
Onlar bilmiyordu ki Kabiller edebiyen mağlup olacaktı.
O gece Türklerin ve alçakların savaşıydı,
Onlar bilmiyordu ki Türkler, ya Hak demekten bıkmayacaktı.

O gece tanklar, tüfekler havada uçuşuyordu,
Ama onların düşünmediğı Türklerin iman dolu göğsüydü.
İsterlerse tüm güçleriyle gelsinler.
Eğer bizim imanımızı hesaba katmazlarsa geldikleri gibi giderler.

O inanç ki yedi kıtayı inletmiş,
Bu imana karşı tank tüfekte neymiş,
O gece Türkler gözünü kırpmadan girdiler tankların altına,
O gece Türklerin cesaretini, imanını tekrar gördü dünya,
İşte o gece şehitlerimizin ruhu erdi arşa.

Ahmet Emre DEMİR - 6/A

Vatan

Vatan için şehit olan askerlerin,
Mehmetçiklerin kanı yerde kalmayacak.
Vatanımıza saldıranlar, bizi parçalayamayacak,
Bu vatanımızı asla bölemeyecekler.

Türk bayrağına savaş açmış,
Hayatının yanlığını yapmış olanlar,
Her dönemde milletimize saldırmış olanlar,
Bu vatanımızı asla bölemeyecekler.

Hasan Burak ÖZŞEN - 6/A

İstanbul'da Kar

İstanbul'da kar,
Gece ansızın yağmaya başlar,
Sabah etrafta bir yığın kar,
Görünce sevinir çocuklar.

Neşeyle oynamaya başlar çocuklar,
Bir bayram havası olur sokaklarda,
İstanbul, kar yağdığı zaman
Gelinlik giymiş gibi bembeyaz olur.

Abdülaziz BAYRAKTAR - 6/A

Çiçekler

Rengarenk çiçekler,
Mis kokulu, insana huzur veren çiçekler,
Acaba nereden bu renkleri buluyorlar,
Taze, bahar kokulu çiçekler.

O kapkara topraktan
Nasıl rengarenk çıkıyorlar,
İnanamıyorum onlara
Nasıl bu kadar güzel oluyorlar.

Ahmet Emin BAŞKÖY - 6/A

29 Ekim

Göklerde dalgalanır şanlı bayrağım,
Ülkemin en şanlı bayramı bugün.
Gül açsın, şenlensin toprağım,
Ülkemin en şanlı bayramı bugün.

Yürüyün arkadaşlar,
Hürriyete koşalım.
Geldi bize ne mutlu,
Ülkemin en şanlı bayramı bugün.

Ağaçlar budansın, okullar süslensin,
Bahçeler şenlensin, gençler eğlensin.
Eğilmez başımıza taç yaptık hürriyeti,
Ülkemin en şanlı bayramı bugün.

Başımızda ay yıldız
Bize armağansın.
İnsan aydınlansın,
Ülkemin en şanlı bayramı bugün.

Armağan edildi bize,
29 Ekim 1923'te.
Yepyeni yaşam verildi bize,
Ülkemin en şanlı bayramı bugün.

Şevval YILMAZ - 7/B

İstanbul

Ah İstanbul! Sabah sahilinde yürümeyi kim sevmez?
Ah İstanbul! Denizinin karşısında çay yudumlamayı kim sevmez?
Ah İstanbul! Havanı içine çekmeyi, tarihi yerlerini gezmeyi kim sevmez?
Ah İstanbul! Fatih seni fethetti, iyi insanlar yetiştirdi, bunları kim bilmez?
Ah İstanbul! Sabah olup günler doğunca gökyüzüne bakmayı kim sevmez?

Betül Sena SALMAN - 7/A

Annem

Kanat takmış uçuyor.
Nur gözüyle bakıyor.
Bana ışık saçıyor,
O bir meleği andırıyor.

Kalbi sanırım pamuk.
Gözleri boncuk boncuk.
Çilek gibi kokuyor,
O, benim korkularımı yok ediyor.

Anlatılmaz güzelliđi,
Her çocuk için özel kucadı,
Bir öpücüđü, ömre bedel,
Benim güzel anneciğim.

Fatıma AMİRKHANOVA - 6/B

15 Temmuz Geçceđi

Herkes sokağa çıktı.
Vatan uğruna savaştı.
Onlar ölmedi,
Şehitlere ölü denilmez!

Kalplerinde iman,
Ağzlarında dualar,
Onlar ölmedi,
Şehitlere ölü denilmez.

Ellerinde taşlarla,
Tankların altında,
Onlar ölmedi,
Şehitlere ölü denilmez.

Nisanur GÖZE - 6/A

Muzaffer Türk Cumhuriyeti

Padişah devri bitti,
Yerine demokrasi geldi,
Artık herkes beyan edebilir, fikrini,
Millet kutluyor, bu yeni yönetimi.

29 Ekim gününde,
Halkın sesi, geçerli oldu yönetimde.
Bir adamın arkasından gitti millet,
Mustafa Kemal öncülüğünde, oldu Cumhuriyet.

Sadece Mustafa Kemal, değil bütün ordu,
Cumhuriyet'e kavuşturdu yurdu.
Kan selinde boğuldu şehitler.
Hiç korkmadan savaştı yiğitler.

Cumhuriyet Bayramı'nda
Bütün bayraklar havada.
Bunun için doldu taşı Çanakkale Şehitliği
Bunları bilerek yolunda ilerleyecek Türk gençliği.

İnci Şeyma KÜÇÜK - 6/B

Kıtaplar

Beklenen an gelmişti.
Bulmuştum arkadaşlarımı sonunda.
Dalmıştım hikayelere, masallara.
Artık kitaplar vardı, yanımda.

Sonsuzluğa varan bahçede,
Yalnız değilim artık.
Beni koruyan kollayan,
Kitaplarım vardı, yanımda.

Sare EMEN - 6/A

Erdemlerin Bütünü Güzel Ahlak

Vicdanın terazisi güzel ahlak,
Herkes ahlaklı olur.
Önemli olan güzel ahlaklı olmak,
Erdemli bir insan olmaya çalışmak.

Erdemlerin bütünüdür, güzel ahlak.
En güzel örneğidir, Efendimiz.
Güzel ahlak deyince, aklımıza,
Peygamberimizin hayatı, gelir.

Gördüğün her şey değil güzel ahlak,
Her insanda olmaz, zor bulunur.
Kelimelerle ifade edilmez güzel ahlak,
O, insanın içindedir, kalbindedir.

Mutluluğun anahtarıdır, güzel ahlak.
Karanlıktan doğan, bir ışık gibidir.
Vicdanı rahatlatır, kalbi temizler,
Hayata yön verir, güzel ahlak.

İslam'ın, meyvesidir, güzel ahlak.
Helal yoldan çalışıp, kazanmak;
Gözü, kalbi, her bir uzvu ile,
Kötülüklerden kaçmak.

Vicdanın terazisi güzel ahlak,
Böylece ruhlar, gönüller parlak.
Ne demiş Peygamber Efendimiz,
İmanın kemalidir, güzel ahlak.

Müminin aynasıdır, güzel ahlak.
Kötülük nedir, bilmemek.
Bir umut ışığıdır, güzel ahlak;
Peygamberimizin izinden gitmek.

Betül GÜL - 6/B

Benim Güzel Çiçeğim

Renk renk rengarenksin,
Baştan sona güzelsin.
Sanki bir gökkuşağı,
Sanki bir uçurtma gibisin.

Nazlı nazlı bakıyor,
Sonra küsüp kapanıyorsun.
Üzüldüğümü hissedip
Bana tekrar gülümsüyorsun.

Gördüm seni çimlerde,
Tutundu bana bir neşe.
Aldım seni elime,
Kokladım güzelce.

Arılar sensiz yapamaz,
Bizlere bal yapmaz.
Sen küsme arılara,
Biz de yiyecek doya doya.

İlk önce toprakta uyuyor,
Sonra güneşle uyanıyorsun.
Sen bunları yaparken,
Bizi merakta bırakıyorsun.

Nasıl barındırıyorsun bu kadar rengi?
O güzel dallarında.
Sen hem ilaç hem hediye oluyorsun,
Benim güzel çiçeğim, şaşıyorum bunlara.

Yağmur ÖZDEMİR - 5/B

İyi Bir Arkadaşın Olsa

Arkadaşın olmalı,
Güvenilir olmalı.
Arkadaşın olmalı,
İyimser olmalı.

İyi bir arkadaşın olursa,
Ne ister ki insan başka.
İyi bir arkadaşın olursa,
En zor günlerinde bile yanında.

Güzel bir arkadaş olsa,
Her an gülümsese sana,
Cana yakın, kardeş gibi,
Hep seninle olsa!

Erva BAHADIR - 5/B

Peygamberimiz ve Bizler

Seninle tanıdık Allah'ı
Seninle öğrendik ahlakı,
Sen insanların en hayırlısı
Sevgili Peygamberim!

Şimdiki zamandakiler
Keşke sizin gibi olsa,
Herkes camilere,
Koşa koşa varsa.

Çok merak ediyorum,
Sizin sevginizi.
Çok merak ediyorum,
Sizin gülümsemenizi.

Ben çocuk olsam bile,
Kılıyorum namazımı.
Sizin sayenizde öğrendim,
Allah'a kul olmayı.

İnşaAllah hayatım boyunca,
Rehber olacaksınız bana.
Siz rehber olunca bana,
Yakınlaşacağım Allah'a.

Zeynep Nur DEDE - 5/A

“
KADİM
KÜLTÜR
YENİLİKÇİ
EĞİTİM
”

YENİDOĞU
OKULLARI

Başakşehir | Sancaktepe | Bahçeşehir | Çekmeköy

444 82 00 | yenidoguokullari.com